

פרשת ואכלה עימות התש"פ"ו

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

Shiur is sponsored by Rabbi Michael and Jeri Laxmeter
for the refuah shleimah of their granddaughter Avigayil Sara bat Shaina Ahrona

1. שמות פרק ב פסוק א - ו (פרשת שמות)

(א) וילך איש מבית לגי ויקח את בת-לוי: (ב) ונתתה האשה ותלד בן ותרא אותו כפי-טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים: (ג) ולא יכלה עוד הצפינו ותקח-לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובנפת ותשם בה את-הילד ותשם בסוף על-שפת היאר: (ד) ותמצב אחתו מרחק לדעה מה-יעשה לו: (ה) ותלך בת-פרעה לרחץ על-היאר ונצרתיה הלכת על-ינד היאר ותרא את-הטבה בתוך הסוף ותשלח את-אמתה ותקחה: (ו) ותפתח ותראה את-הילד והנה-נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה:

2. רש"י שמות פרק ב פסוק א (פרשת שמות)

ויקח את בת לוי - פרוש היה ממנה מפני גזירת פרעה (וחזר ולקחה. וזהו וילך, שהלך בעצת בתו שאמרה לו גזרתך קשה משל פרעה, אם פרעה גזר על הזכרים, ואתה ג"כ על הנקבות). והחזירה ועשה בה לקוחין שניים. ואף היא נהפכה להיות נערה. ובת מאה שלושים שנה היתה שנולדה בבואה למצרים בין החומות, ומאתים ועשר שנה נשתהו שם, וכשיצאו היה משה בן שמונים שנה. אם כן כשנתעברה ממנו היתה בת מאה שלושים וקורא אותה בת לוי:

3. שמות פרק א פסוק טו - כב (פרשת שמות)

(טו) ויאמר מלך מצרים למלכות העברית אשר נשם האסתר שפחה נשם השנית פועה: (טז) ויאמר בילדכן את-העבריות ויראיתן על-האבנים אם-יבן הוא והמתן אותו ואם-בת הוא ונחיה: (יז) ותיראנן המלכות את-האלהים ולא עשו פאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחנין את-הילדים: ... (כ) בניטב אלהים למלכות גירב העם ונעצמו מאד: (כא) ויהי כפי-ירצו המלכות את-האלהים ויעשו להם בתים: (כב) ויצו פרעה לכל-עמו לאמר פליהבן הילוד היארה תשליכו וכל-הבת תסיון: פ

4. בראשית פרק יא פסוק ל (פרשת נח)

ותהי שרי עקרה אין לה ולד:

5. בראשית פרק יח פסוק יב (פרשת וירא)

(יב) ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי כלתי היתה-לי עדנה ואדני זקן:

6. רש"י בראשית פרק יח (פרשת וירא)

(ח) ויקח חמאה וגו' - ולחם לא הביא לפי שפירסה שרה נדה, שחזר לה אורח כנשים אותו היום, ונטמאת העיסה: (י) כעת חיה - כעת הזאת לשנה הבאה, ופסח היה, ולפסח הבא נולד יצחק, מדלא קרינן כעת אלא כעת. כעת חיה כעת הזאת שתהא חיה לכם שתהיו כלכם שלימים וקיימים:

7. בראשית פרק כב פסוק ב - ה (פרשת וירא)

(ב) ויאמר קח-נא את-בנדך את-יחידך אשר-אסהבת את-יצחק ולך-לך אל-ארץ המדינה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: (ג) וישכם אברהם בבקר ויחבל את-חמלו ויקח את-שני נעריו אתו ואת יצחק בןו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל-המקום אשר-אמר-לו האלהים: (ד) ביום השלישי וישא אברהם את-עיניו וירא את-המקום מרחק: (ה) ויאמר אברהם אל-נעריו שבו-לכם פה עם-החמור ואני והנער נלכה עד-פה ונשתחוה ונשנוכה אליכם:

8. בראשית פרק טו פסוק יב - יח (פרשת לך לך)

(יב) ויהי השמש לבוא ותדמה נפלה על-אברהם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו: (יג) ויאמר לאברהם ידע תדע כפי-גר ויהיה נרעך בארץ לא להם ועבדים וענו אתם ארבע מאות שנה: (יד) וגם את-הגוי אשר יעבדו בן אגדי ואחרי-כן יצאו ברכש גדול: (טו) ואתה תבוא אל-אבתיך בשלום תשבר בשיבה טובה: (טז) ודור רביעי ישובו הגה פי לא-שלם עון האמרי עד-הנה: (יז) ויהי השמש באה ועלטה הגה והנה מגור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: (יח) ביום ההוא פרת ה' את-אברהם ברית לאמר לזרעך נתתי את-הארץ הזאת מנער מצרים עד-הנה הגדל נהר-פרת:

9. רש"י בראשית פרק טו פסוק יג (פרשת לך לך)

כי גר יהיה זרעך - משנולד יצחק עד שיצאו ישראל ממצרים ארבע מאות שנה. כיצד, יצחק בן ששים שנה כשנולד יעקב. ויעקב כשירד למצרים אמר (להלן מז ט) ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה, הרי מאה ותשעים, ובמצרים היו מאתים ועשר כמנין רדו, הרי ארבע מאות שנה. ואם תאמר במצרים היו ארבע מאות, הרי קהת מיורדי מצרים היה, צא וחשוב שנותיו של קהת, ושל עמרם, ושמונים של משה שהיה כשיצאו ישראל ממצרים, אין אתה מוצא אלא שלש מאות וחמשים, ואתה צריך להוציא מהן כל השנים שחי קהת אחר לידת עמרם, ושחי עמרם אחר לידת משה: בארץ לא להם - לא נאמר בארץ מצרים אלא בארץ לא להם, ומשנולד יצחק (להלן כא לד) ויגר אברהם וגו', וביצחק (שם כו ג) גור בארץ הזאת, (תהלים קה כג) ויעקב גר בארץ חם, (בראשית מז ד) לגור בארץ באנו:

10. בראשית פרק כא פסוק יב (פרשת וירא)

(יב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם אֲלֵי-יָרֵךְ עַל-הַנֶּעֱרָר עַל-אִמְתְּךָ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיהָ שָׂרָה שָׁמַע בְּקוֹלָהּ כִּי בִיצְחָק יִקְרָא לָהּ זֶרַע:

11. פרקי דרבי אליעזר פרק לב

רבי שמעון אומר, בשעה שנעקד יצחק נשא את עיניו למעלה וראה את השכינה, וכתוב [שמות לג, כ] כי לא יראני האדם וחי. אלא פחת המיתה כהו עיניו לעת זקנתו, שנאמר [בראשית כז, א] ויהי כי זקן יצחק ותכתיב עיניו מראת. מפאן אתה למד שהסומא חשוב כמית. הגיע ליל יום הפסח, וקרא יצחק לעשו בנו הגדול ואמר לו, בני, זה הלילה כל העולם פלו אומרים בו הלל, ואוצרות טללים נפתחים בזה הלילה, עשה לי מטעמים, עד שאני בעודי אברכה. ורוח הקדש משיבה ואומרת [משלי כג, ו] אל תלחם את לחם רע עין. הלוך להביא ונתעכב שם. אמרה רבקה לייעקב, בני, הלילה הזה אוצרות טללים נפתחים בו, העליונים אומרים שירה, הלילה הזה עתידים בניך להגאל מיד שעבוד, הלילה הזה עתידין לומר שירה, עשה מטעמים לאביה, עד שהוא בעודו יברכה. יעקב הנה בקי בתורה, פחד לבו על קללת אביו. אמרה לו אמו, בני, ברכות עליה ועל זרעה. ואם קללות, עלי ועל נפשי, שנאמר [בראשית כז, יג] עלי קללתך בני. הלוך והביא שני גדיי עזים. וכי שני גדיי עזים הנה מאכלו של יצחק והלא די לו באחד, שנאמר [משלי יג, כה] צדיק אכל לשבע נפשו. אלא אחד כנגד הפסח ואחד לעשות לו מטעמים לאכל, דתנינן [פסחים ע.] הפסח אינו בא אלא על השבע. נכנס ואמר לו קום נא שבה ואכלה מציתי [בראשית כז, יט]. אמר יצחק, הקל קול יעקב [שם כב] בייחוד השם. הקל קול יעקב בהגיון תורה. והגדים ידי עשו [שם] בכל שפירות דמים ובכל מות רע. ולא עוד אלא כשמכריזין בשמים הקל קול יעקב, השמים רועשים, וכשמכריזין בארץ הקל קול יעקב, כל מי שהוא שומע ועושה חלקו עם הקל קול יעקב, וכל מי שאינו שומע ואינו עושה חלקו עם הגדים ידי עשו:

12. תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ה הלכה ב

כך אמר לו הקדוש ברוך הוא לאלהיו לך והתר נדרו של טל שאין המתים חיים אלא בטללים:

13. שמות פרק יד פסוק ט - יד (פרשת בשלח)

(ט) וירדפו מצרים אחריהם וישגו אותם חגים עליהם כל-סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על-פי החירת לפני בעל צפון: (י) ופרעה הקריב וישאו בגי' ישראל את-עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בגי' ישראל אל-ה': (יא) ויאמרו אל-משה המבלי אין-קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה-זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: (יב) הלא-נה הדבר אשר דברנו אליה במצרים לאמר חזל ממנו ונעבדה את-מצרים כי טוב לנו עבד את-מצרים ממדתו במדבר: (יג) ויאמר משה אל-העם אל-תיראו התיצבו וראו את-ישועת ה' אשר-יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את-מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד-עולם: (יד) ה' ילתם לכם ואתם תתרושון: פ

14. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צא עמוד ב

תניא, אמר רבי מאיר: מניין לתחיית המתים מן התורה שנאמר אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה', שר לא נאמר, אלא ישיר - מכאן לתחיית המתים מן התורה.

15. שמות פרק טו פסוק כ - כא (פרשת בשלח)

(כ) ותקח מרים הנביאה אֶחָת אֶהֱרֹן אֶת-הַסֵּף בְּיָדָהּ וַתִּצָּאן כָּל-הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּחֲפִים וּבְמַחֲלֹת: (כא) ותען להם מרים שירו לה' כִּי-גָאָה גָאָה סוּס וָרֶכֶב רָמָה בָּיָם: ס

16. בראשית פרק כו פסוק ב - ה (פרשת תולדות)

(ב) ויקרא אליו ה' ויאמר אליהם שכן בארץ אשר אמר אליה: (ג) גור בארץ הזאת ואהנה עמך ואברכה כִּי-לֹךְ וְלִנְרָעָה אִתָּךְ אֶת-פְּלִגְרָצָת הָאֵל וְהִקְמַתִּי אֶת-הַשִּׁבְעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אָבִיךָ: (ד) והרביתי את-זרעך ככוכבי

הַשָּׁמַיִם וְנִתְּתִי לְזֶרְעֶךָ אֶת כָּל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְהִתְבָּרְכּוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ: (ה) לְעָבָד אֲשֶׁר־שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצּוֹתַי חֻקּוֹתַי וְתוֹרֹתַי:

17. במדבר פרק כ פסוק יב (פרשת חקת)

(יב) וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן יֵצֵאוּ לִפְנֵי־הָעָם מִן־הַיְּדִיּוֹת וְיֹאמְרוּ לָהֶם: הִנֵּה אֲנִי וְהָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־נִתְּתִי לָהֶם:

18. רש"י שמות פרק א פסוק כ (פרשת שמות)

וייטב אלהים למילדת - מהו הטובה ויעש להם בתים - בתי כהונה ולויה ומלכות שקרויין בתים. ויבן את בית ה' ואת בית המלך (מלכים א' ט א). כהונה ולויה מיוכבד, ומלכות ממרים, כדאיתא במסכת סוטה (סוטה יא ב):

19. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף יא עמוד ב

ויהי כי יראו המילדות את האלהים ויעש להם בתים - רב ושמואל, חד אמר: בתי כהונה ולויה, וחד אמר: בתי מלכות. מ"ד בתי כהונה ולויה, אהרן ומשה; ומ"ד בתי מלכות, דוד נמי ממרים קאתי, דכתיב: ותמת עזובה (אשת כלב) ויקח לו כלב את אפרת ותלד לו את חור, וכתיב: ודוד בן איש אפרתי וגו'.

20. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צו עמוד ב

אמר ליה רב נחמן לרבי יצחק: מי שמיע לך אימת אתי בר נפלי? - אמר ליה: מאן בר נפלי? - אמר ליה: משיח. - משיח בר נפלי קרית ליה? - אמר ליה: אין, דכתיב ביום ההוא אקים דף צו עמוד א את סכת דויד הנפלת.

21. זהר מנוקד/תרגום/ חלק א דף נה/א

[זו ספר תולדות אדם - לדמיותי. אמר רבי יצחק, הראה הקדוש ברוך הוא לאדם דמיותי של כל אותם דורות שיבאו לעולם, וכל חכמי העולם ומלכי העולם שעתידים לעמד על ישראל. הגיע לראות את דוד מלך ישראל שנולד ומת. אמר לו, (אמר) מהשנים שלי (אוסף) אלנה לו שבעים שנים. וגרעו מאדם שבעים שנים והעלה אותם הקדוש ברוך הוא לדוד].

22. ספר מגלה עמוקות על התורה - פרשת ברכה

ודוד היה ראוי להיות נפל (סנהדרין לו) כי אדם נתן לו ע' שנה לכן נקרא משיח בר נפלי בלשון רבים. או

23. מרגליות הים מסכת סנהדרין דף צו עמוד ב

משיח בר נפלי קרית ליה. ע' מגלה עמוקות פ' ויצא שלכן נקרא בר נפלא משום שראוי היה דוד להיות נפל אלמלא ניתנו לו שנות חיים ע' זהר בראשית נ"ה א ניצוצי אות יא, וישלח קס"ח א אות ט, משפטים ק"ג ב אות ב, תצא רע"ט א אות ב וע' עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו חקור דין ח"ב פ"ז יד יהודה אות מט, ויעוין בערוך ובמתורגמן ערך נפל שבארמית נפל היינו כוכב, ויתכן שלכן כינו את המצביא טרם שהתאכזבו בו בר כוכבא דהיינו בר - נפל.

24. כתם פז על הזהר חלק א דף צ/ב

ובן אדם נתן לדוד שבעים שנה משנותיו שהיה לו לחיות אלף שנים יומו של הב"ה ולא חי רק תשע מאות ושלושים שנה וחסרו משנותיו שבעים שנה אותם שנתן לדוד:

25. תהלים פרק קיח פסוק יז - כט

(יז) לֹא אֲמַת כִּי־אֶתִּיהָ וְאֶסְפֹּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: (יח) יִסֹּר יְסֻרֵּי יְהוָה לִלְמֻנֹת לֹא נִתְּנָה: (יט) פֶּתַח־לִי שְׁעֵר־יִצְחָק אֲבֹאֲכֶם אוֹדָה יְהוָה: (כ) זֶה־הַשָּׁעַר לִה' צְדִיקִים יָבֹאוּ בּוֹ: (כא) אוֹדָה כִּי עֲנִיתִנִי וְתַהֲיִלִּי לִישׁוּעָה: (כב) אֲבֹן מַאֲסוֹ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנֵּה: (כג) מֵאֵת ה' הָיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינַיִנוּ: (כד) זֶה־הַיּוֹם עָשָׂה ה' נִגִּילָה וְנִשְׁמַחָה בּוֹ: (כה) אֲנִי ה' הוֹשִׁיעָה נָא אֲנִי ה' הַצִּלֵּיתָהּ נָא: (כו) בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם ה' לְבָרְכֵנוּכֶם מִכֵּית ה': (כז) אֵלֹהִי ה' נִצָּר לָנוּ אֶסְרוּ־תָג בְּעִבְתֵּימָם עַד־קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: (כח) אֵלִי אַתָּה וְאוֹדָה אֱלֹהֵי אֲרוֹמָתְךָ: (כט) הוֹדוּ לִה' כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ:

26. כתבי הגרמ"מ משקלוב - דרושים על סדר ההשתלשלות - דף שמב

וסוד תשובה, עם כ"ז אותיות גי' גולגלת"א מח"א אויר"א, ב' פעמים ש"ע, ב' דבר"י אלקי"ם חיי"ם, שמייחדין סוד אב"א הוא חכמה, ואימא היא בינה, להכריז עליו בחיים, וז"ס לבנון, ל"ב נתיבות כנ"ל, ונו"ן הוא שער הנון, כלל ספירות שנות דור ודור, ושער הנו"ן של טומאה הוא טומאת מת אבי אבות הטומאה, ונגדו ע"ז, שאינה טומאה דאורייתא רק מדרבנן כמ"ש טומאת ע"ז דרבנן הוא, ולקולא ולחומרה לקולא מקשינן [עי' שבת פג ע"ב], ומ"ט שערי טומאה הן בני שער החורי ובני צבעון החורי, כמ"ש הראב"ד בפי' על ספר יצירה [הקדמה ה ע"ב], ועשו איש שעיר, וכלו חמשי"ם

שער"י בינ"ה הוא בלבנו"ן, גי' מצ"ח, ששם גנוז אות ברית יקו"ק, וישם יקו"ק לקין אות [בראשית ד], ודברי... (מכאן חסר וחבל על דאבדין.):

27. שמות פרק ג פסוק כא - כב (פרשת שמות)

(כא) וְנִתְּנִי אֶת־תֹּן הָעַם־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וְהָיָה כִּי תִלְכּוּן לֹא תִלְכּוּ רִיקָם: (כב) וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגֵּרַת בֵּיתָה כְּלִי־כֶסֶף וְכֶלִי זָהָב וְשִׁמְלֹת וְשִׁמְתָם עַל־בְּנֵיהֶם וְעַל־בְּנֹתֵיהֶם וְנִצַּלְתָם אֶת־מִצְרַיִם:

28. שמות פרק ד פסוק א (פרשת שמות)

(א) וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא־נִצְמְנוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלִי כִּי יֹאמְרוּ לֹא־נִרְאָה אֱלֹהֵי ה':

29. כתר יונתן שמות פרק ג פסוק כא (פרשת שמות)

(כא) ואתן את העם הזה לאהבה בעיני מצרים ויהי כי תלכו משם פדוים לא תלכו ריקים:

30. שמואל א פרק טז

(יא) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־יִשְׁשִׁי הִתְמָו הַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר עוֹד שָׁאֵר הַקִּטָּן וְהַגָּדוֹל רָעָה בְּצִאֵן וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־יִשְׁשִׁי שְׁלַחְהָ וְקִטְנוֹ כִּי לֹא־נָסַב עַד־בָּאוּ פֹה: (יב) וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאֵהוּ וְהָיָה אֲדָמוֹנִי עַם־יִפְהָ עֵינָיִם וְטוֹב רָאִי פ וַיֹּאמֶר ה' קוֹם מִשְׁחָהוּ כִּי־זֶה הוּא: (יג) וַיִּשְׁלַח שְׁמוּאֵל אֶת־קֶרֶן הַשֶּׁמֶן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ בְּקֶרֶב אֶחָיו וַתִּצְלַח רִוְס־הָ' אֶל־דָּוִד מִהַיּוֹם הַהוּא וַיִּמְעַלְהָ בְּיָקָם שְׁמוּאֵל בְּיָלֶדְהָ הַרְמָתָה: ס... (יח) וַיַּעַן אֶחָד מִהַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר הִנֵּה רָאִיתִי בֶן לִי־שִׁי בֵּית הַלְחָמִי יֵדַע נָגַן וְגִבּוֹר חֵיל וְאִישׁ מִלְחָמָה וַיִּבְחוּ דָבָר וְאִישׁ תָּאָר וְה' עִמּוֹ:

31. שמואל א פרק יז פסוק לג - לז

(לג) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל־דָּוִד לֹא תוּכַל לָלֶכֶת אֶל־הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה לְהִלָּחֶם עִמּוֹ כִּי־נֹעַר אַתָּה וְהוּא אִישׁ מִלְחָמָה מִנְּעָרָיו: ס (לד) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־שָׂאוּל רָעָה הִנֵּה עֹבְדֵךָ לְאֶבְיָן בְּצִאֵן וְכָא הָאָרֶץ וְאֶת־הַדּוֹב וְנִשְׂאָ שָׁה מִהַעֲדָר: (לה) וַיִּצְאָתִי אֶחָדִי וְהַפְתִּיו וְהַצֵּלְתִּי מִפְּיָו בְּיָקָם עָלַי וְהַחֲזֹקְתִּי בְּזַקְנוֹ וְהַפְתִּיו וְהַמִּיתִיו: (לו) גַּם אֶת־הָאָרֶץ גַּם־הַדּוֹב הִקְדָּה עֹבְדֵךָ וְהָיָה הַפְּלִשְׁתִּי הַעֲבֵל הַזֶּה כְּאֶתָּה מֵהֶם כִּי חֹרֵף מַעֲרַכַת אֱלֹהִים חַיִּים: ס (לז) וַיֹּאמֶר דָּוִד ה' אֲשֶׁר הִצֵּלְנִי מִיַּד הָאָרֶץ וּמִיַּד הַדּוֹב הוּא יִצִּילֵנִי מִיַּד הַפְּלִשְׁתִּי הַזֶּה: ס וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל־דָּוִד לֵךְ וְהָיָה עִמָּךְ:

32. מלכים א פרק ג פסוק ד - י

(ד) וַיִּלֶּךְ הַמֶּלֶךְ גִּבְעֹנָה לִזְבֹּחַ שֶׁם כִּי הָיָה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹלָה אֵלָּה עֹלוֹת יַעֲלֶה שְׁלֹמֹה עַל הַמִּזְבֵּחַ הַהוּא: (ה) בְּגִבְעוֹן נִרְאָה ה' אֶל־שְׁלֹמֹה בַחֲלוֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שָׂאֵל מָה אֶת־וָלָדְךָ: (ו) וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה אַתָּה עֹשִׂיתָ עִם־עֹבְדֵיךָ דָּוָד אָבִי חֶסֶד גָּדוֹל כְּאֲשֶׁר הָלַךְ לִפְנֵיךָ בְּאֵמֶת וּבִצְדָקָה וּבְיִשְׁרָת לִבָּב עִמָּךְ וַתִּשְׁמָר־לוֹ אֶת־הַחֶסֶד הַגָּדוֹל הַזֶּה וַתִּתֵּן־לוֹ בֶן יִשָּׁב עַל־כֶּסֶף וּכְסֵם הַזֶּה: (ז) וַעֲתָה ה' אֱלֹהֵי אֶתָּה הַמֶּלֶכֶת אֶת־עֹבְדֵיךָ תַחַת דָּוָד אָבִי וְאֲנֹכִי נֹעַר קִטָּן לֹא אֲדַע צָאֵת וְכָא: (ח) וְעֹבְדֵיךָ בַתּוֹךְ עִמָּךְ אֲשֶׁר בַּחֲרַת עִם־רֹב אֲשֶׁר לֹא־יִמָּנֶה וְלֹא יִסָּפֵר מְרֹב: (ט) וְנִתְּנָה לְעֹבְדֵיךָ לֵב שְׂמֹעַ לִשְׁפֹט אֶת־עַמָּךְ לְהָבִין בְּיוֹן־טוֹב לְרַע כִּי מִי יוּכַל לִשְׁפֹט אֶת־עַמָּךְ הַכָּבֵד הַזֶּה: (י) וַיִּטֵּב הַדָּבָר בְּעֵינֵי אֲדָנִי כִּי שָׂאֵל שְׁלֹמֹה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה:

33. ישעיהו פרק יא פסוק א - י

(א) וַיֵּצֵא חֹטֵר מִגִּזְעֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְרֹר מִשְׁרָשָׁיו יִפְרָה: (ב) וְנִחַה עָלָיו רוּחַ ה' רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וַיִּרְאֵת ה': (ג) וְהָרִיחוּ בִּירְאֵת ה' וְלֹא־לְמִרְאָה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט וְלֹא־לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ: (ד) וְשִׁפֹּט בְּצִדִּיק וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לַעֲגוּי־אֲרָץ וְהַכֵּה־אֲרָץ בְּשִׁבְטֵי פְּיוֹ וּבְכִרוֹם שְׁפָתָיו יִמִּית רָשָׁע: (ה) וְהָיָה צֶדֶק אֲזוֹר מִתְּגִיו וְהָאֱמוּנָה אֲזוֹר מִלְּצִיו: (ו) וְגַר זָאֵב עִם־כֶּבֶשׂ וְנֹמֵר עִם־גֹּדִי יִרְבֹּץ וְעֹגֵל וְכִפְרִיר וּמִרְיָא יִחָדּוּ וְנֹעַר קִטָּן נִהְגָּ בָם: (ז) וּפְרָה וְדֹב תִרְעִינָה יַחְדָּו יִרְבְּצוּ יַלְדֵיהֶן וְאִרְיָה כַּבָּקָר יֹאכְל־תְּבֹן: (ח) וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל־חֹר פֶּתֶן וְעַל־מְאוּכָת צַפְעוֹנִי גְמוּל יֵדוּ הָדָה: (ט) לֹא־יִגְרְעוּ וְלֹא־יִשְׁחִיתוּ בְּכָל־הָיָר קִדְשֵׁי כִי־מִלְאָה הָאָרֶץ דָּעָה אֶת־ה' פְּמִים לַיָּם מְכֻסִּים: פ (י) וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא שָׂרֵשׁ יִשְׂרָאֵל עֹמֵד לְגַם עַמִּים אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרָשׁוּ וְהָיְתָה מִנְחָתוֹ כְּבוֹד: פ

34. רמב"ם הלכות מלכים פרק יב הלכה א

אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם, או יהיה שם חידוש במעשה בראשית, אלא עולם כמנהגו נוהג, וזה שנאמר בישעיה וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבו משל וחידה, ענין הדבר שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עכו"ם המשוליים כזאב ונמר, שנאמר זאב ערבות ישדדם ונמר שוקד על עריהם, ויחזרו כולם לדת האמת, ולא יגזלו ולא ישחיתו, אלא יאכלו דבר המותר בנחת עם ישראל, שנאמר ואריה כבקר יאכל תבן, וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח הם משלים, ובימות המלך המשיח יודע לכל לאי זה דבר היה משל, ומה ענין רמזו בהן. +/השגת הראב"ד/ אל יעלה על הלב שבימות המשיח כו' עד משלים. א"א והלא בתורה והשבתי חיה רעה מן הארץ. +